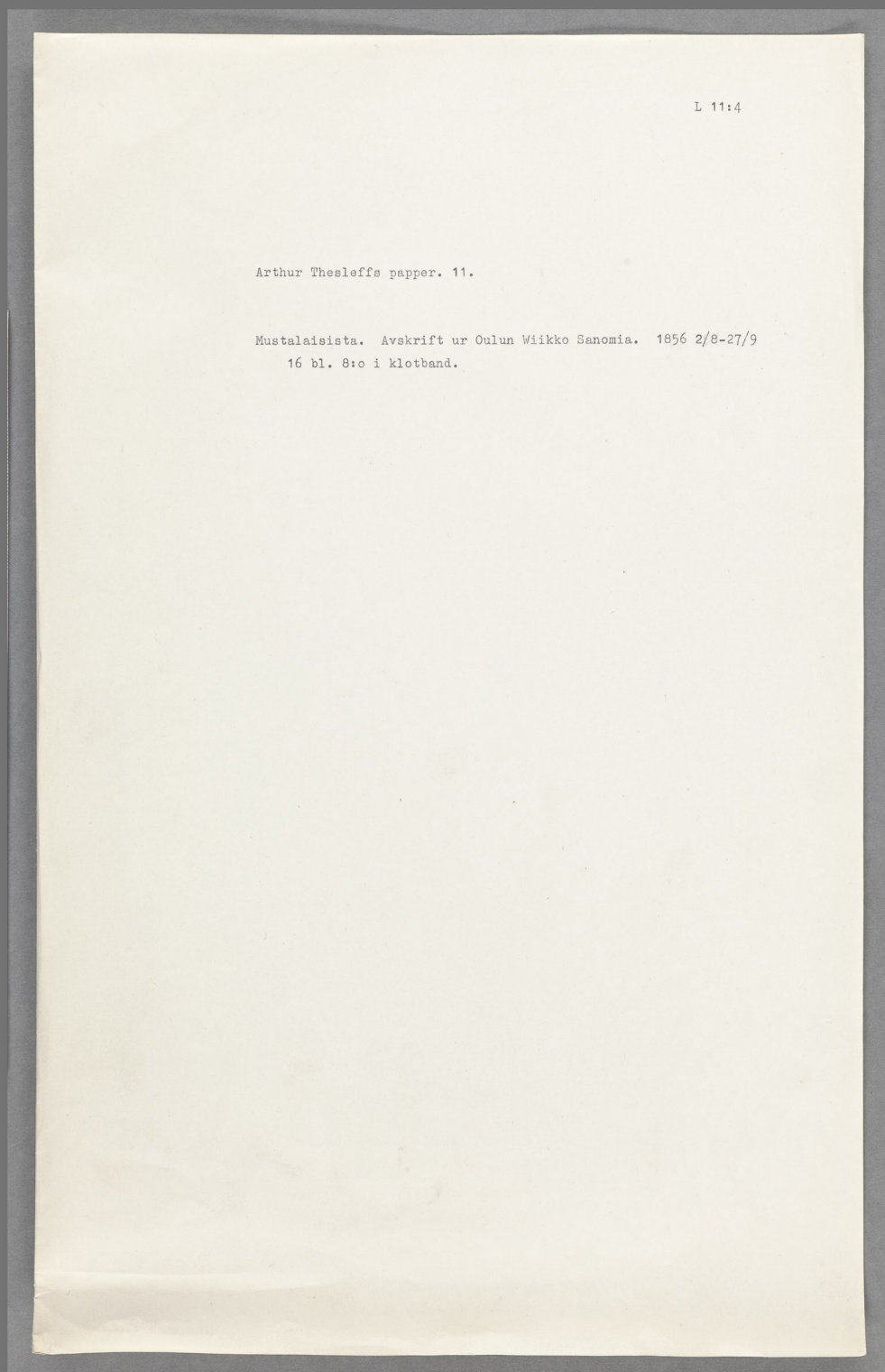

Thesleff, Arthur

Mustalaisista. Avskrift ur Oulun Wiikko Sanomia. ...

Handschrift // HS / L 11:4:11

Tillkomstår mellan 1890 och 1920?

Digitaliserad år 2020

National Library
of Sweden

Arthur Thesleffs papper. 11.

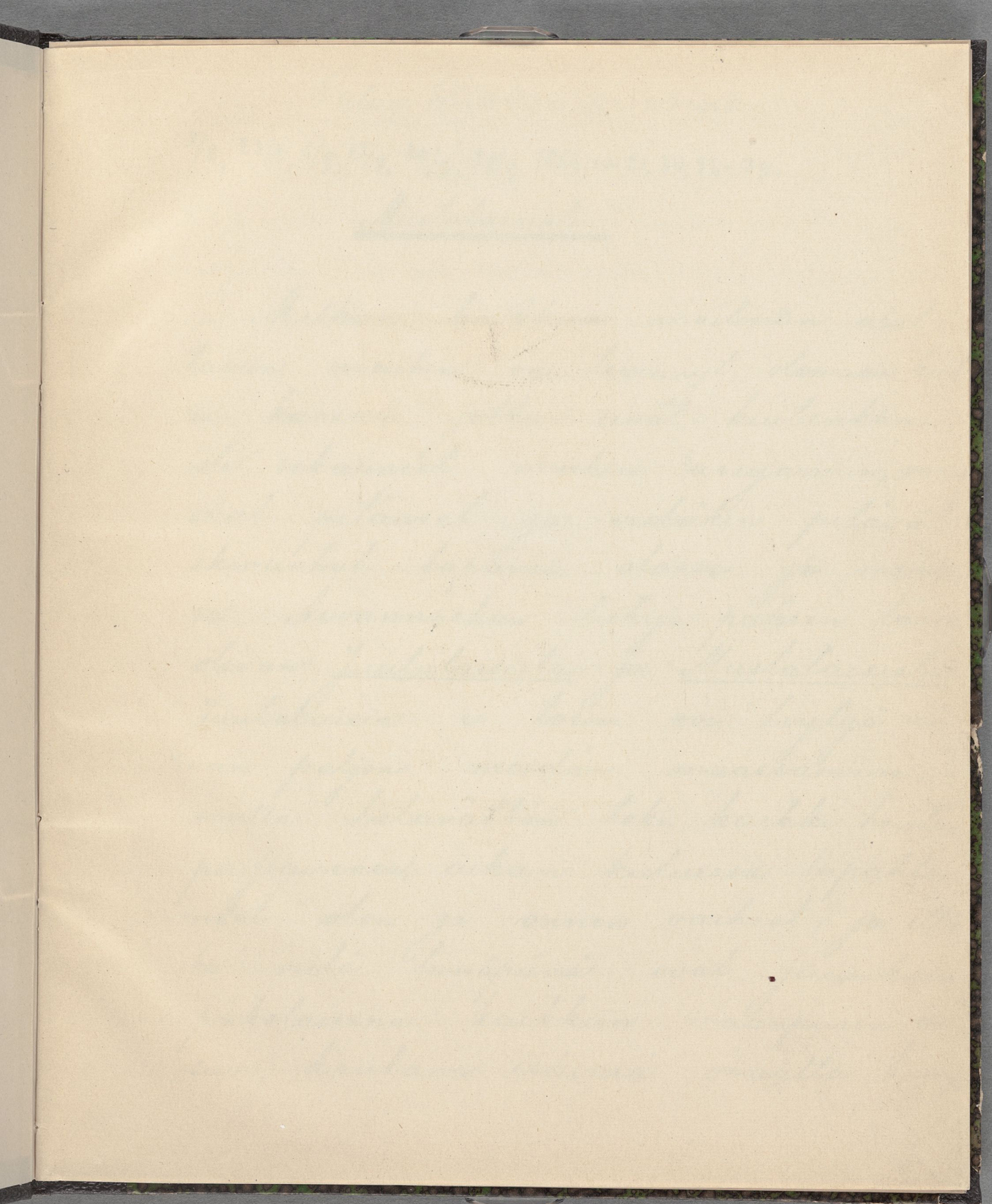
Mustalaisista. Avskrift ur Oulun Wiikko Sanomia. 1856 2/8-27/9
16 bl. 8:o i klotband.

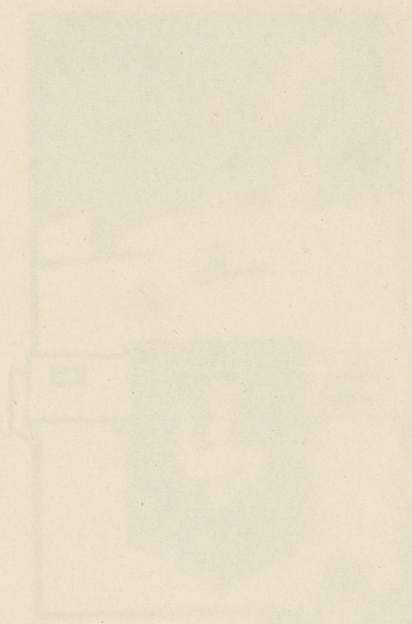

ARTHUR
THESLEFF

ARTIST'S
TITLE

Oulun Viikko Sanomia

2/8, 23/8, 6/9, 13/9, 20/9, 27/9 1856, n. 31, 34, 36-39.

Mustalaisista.

Melkein kaikkiin maailman asut-
taviin maihin on levinnyt olemaan kak-
si kansaa, jotka eivät kuitenkaan
ole sekauneet muihin asujamiin, vaan
ovat pitäneet ja vieläkin pitävät
ikivanhat tapansa olonsa ja menonsa.
Arvannehan lukija puhun tässä
olevan Juutalaisista ja Mustalaisista.
Juutalaisia ei tosin voi löytää ai-
van paljon meidän maassamme,
mutta tietävätkän toki kaikki heidän
perijurensa, aikain kuluessa tapahtu-
neet olon ja onnen vaiheet, ja että
he vielä tänäpäivänä ovat juurikuin
pakolaisina kaikkiin maanpiirin o-
siin, kaukana isäinsä maalta. Ennen

eli noin 1,000:n hengen paikoin löytyy Suomenmaassa Mustalaisia, ja koska he monelta kohdalta eroavat maamme muista asujamista, tahdomme heistä tässä vähän laiviammatta juttella.

Tällä kummalla kansalla, jonka luku Euroopassa arvellaan olevan noin 700,000 henkeä, on eri nimensä eri valtakunnissa, joissa asuskelevät; mutta usialla niistä nimistä näkyy juurensa olevan sanasta Sinkali, jolla heidän sanotaan joskus nimittävän itsiänsä ja joka sana merkitsee "mustat miehet Indiasta." Toiset taas väittävät Mustalaisten omittuisen nimen olevan Rommani, joka sama olisi alku-perää Indian maalla ennen vanhaan puheen partena olleesta Sanskritin kielestä ja merkit-

sisi "maan viljeliää." Mutta mistä
on tämä kansa oikeastaan kotosin?
Sitäpä asiaa on kunnokkin päin
intetty ja arveltu. Näistä arveluis-
ta kuitenkin se huulo on usiam-
milla nykyisiin aikoihin asti ollut,
että Mustalaiset muka olisivat koto-
perää Egyptin maalta, niinkuin
Mustalaiset itsekin vielä nytkin
sitä todeksi hokevat. Ei näy kui-
tenkaan tällä huulolla olevan val-
lan varmaa perustusta, sillä Mus-
talaisten sekä puheensparri että ta-
vat ovat erinkaltaisia kuin Egyp-
tisfä vanhuudesta puhuttu Koptin
kieli ja sen asujanten tavatkin; jon-
ka vuoksi Mustalaisia pidetään
sielläkin, niinkuin muuain muualla-
kin, vieraina vieron kulkijoina.
Nyky-aikoina tapahtunein tarkempain

tutkintain perustuksella on ruvettu
päättämään Indian maata heidän
kotoperäksi. Ja näkyykään siihen
ludoon olevan paljon todennukai-
sia syitä. Mustalaisten omaa pu-
hepartta luultiin ennen muinon
vaan semmoiseksi seka-sotkuksi,
jonka varkaat sekä muut roistot
ovat keksineet keskenänsä haastetta-
vaksi, jota minnuodoin ei kukaan
muut ymmärrä kuin ne, jotka ku-
levat heidän lahkoonsa. Mutta se-
kin luulo on tarkalla tutkimisella
havattu vääräksi, koska usiammat
Mustalaisten omituisesta kielen-
parresta selville saadut sanat ovat
alkuansa juuri ja edellämainitus-
ta Sanskritin kielestä ja niin osoi-
tavat heidän kotinsakin löytyvän
Indian maalla, Siihen tulee lisäksi

se asian-haara, että Mustalaisten
luonnon-laatu, tavat ja askeleet ole-
vat monesta kohdasta muutamain
Indiassa elävain, mutta muilta
hylkyläisinä pidettyin ja maata
ympäri kuljeskelevain sukukuntain
tapain ja askarten muotoiset.

Mutta mikä ajoi Mustalais-
kansaa lähtemään Indian maan
ihanitta perittä ja rupiamaan sel-
laisiksi kaikkein hylkyläisiksi ja
kirottaviksi, joina he kaikissa paikois-
sa ovat? Sen seikan selitykseen
historia antaa meille melkoisen
osviitan. Tuhannen ajastajan pai-
koilla Kristuksen syntymästä alkoi-
vat Mahomettiläiset ryynnistää In-
dian maalle ja siellä levittää us-
kon-oppiansa, joita valloitus-retkejä
pitkittettiin usiat vuosisadat. Varsinkin

15. a vuosi-sadan alulla harjoittivat
he siellä suurta julmuutta, tap-
pain kaikki, jotka rohkenevat vas-
tustaa, ja tähden muut orjiksi, jot-
ka kuitenkin sitten suureksi osaksi
surkiasti surmattiin. Näitä julmia
vihollisia suuret joukot asujamista
pakenevat sydän- ja vuor-maille,
mutta toisten, ja näitten kaikkien
halvimpain, täytyi peräti omalta
maattansa miuhin maihin pata,
ja juuri näitten pakolaisten jää-
näksiä uskotaan Mustalaisten ole-
van.

Alulla 15: a vuosisataa il-
maantui Mustalaisia Taksan maal-
la, kulkien parvittain, itssekukin
parvi päämishinensä, joilla ei ollut
kaan sen halvemmat korkonimet
kuin herttuat tahi kreivit ala-Egyp-

tistä. He sanoivat olevansa kotosin
Egyptistä, jonka maan kristityt oli-
vat muka joku aikaa sitä en-
nen valloittaneet ja pakottaneet
Mustalaisiakin kristinoppiin käänty-
mään, jos vaan tahtoisivat henken-
sä pitää. Mutta joku aika sen
perästä voittivat Mahomettiläiset
saman maan ja entifellä tavallasi-
vaatsivat heitä kristinopista luopu-
maan. Tämän kuuttua ja ihanto-
deksi uskottua sekä Saksan keisa-
ri että muut ruhtinaat ahdistivat
heitä, niin pieniä kuin suuria, he-
timiten paavin tykönä Roomissa
etsimään päästöä tuosta kauheasta
synnistä. Niin ilmaantuikin Musta-
laisia Italian maalle, josta he le-
venivät muihin maihin, kertoen pa-
vin muka käskönsä heidän, syntinsä

sovituksiksi, vaeltaa seitsemän ajan
aikaa ympäri maita kertaakaan
oikialla vuoteella maakaamatta. Tu-
pa olikin heille vallan mukava
passi, jonka nojassa saivat oikein
mielivän myöten kuljeskella maakun-
nasta maakuntaan ja koska heitä
näillä matkoillaan suojeltiin ja ho-
hottiin, juurikuin olisivat olleet hy-
vinkin kiitettävillä retkillä. Mutta
ipä malttaneetkaan kauvan ihmi-
siksi olla, vaan rupesivat kunnan
koukkujansa ja muuta ilkeyttään
näyttämään; josta heitä ajettiin
kaikin paikoin hylkimään jopa jul-
mastikin hätyyttelemään; vaikk' ei sii-
tä suurta apua ollut. Tällä pahimma-
vainon aikoina he pistäysivät piilo-
paikkoihinsa; josta taas vainon inno-
lakautuksessa tulivat esiin, joukottain

kuljeskellen sekä sinne että tänne
ja harjoitellen sentisiä vehkeitänsä.
Käihän puhuttuamme Mustalais-
ten historiallisista asioista, tulee
meidän myös virkata jotakaan muis-
takin heidän oloistaan. Käihillä
muutoksilla taitavat muutaman
oppineen, joka koki tarkoin tutkia
Spanian maalla asuvain Mustalaisten
tilaa, lausut heidän ruumiinsa laa-
dusta sopia heidän laikkolaisiinsa
muissakin maissa. Hän sanoo usei-
ampain heistä olevan pituudeltaan
sa kohtalaiset, vartaloltansa soria,
mutta voimakkaat ja vikkelat; raajas-
vikkoja eli muuten heikkohenkisiä
ei löydy heidän seassansa, luulta-
vasti sen vuoksi että semmoset jo
lapsuudessa kuolevat kurjuuteen taik-
ka muuhun huonouteen, jota tämän
kansan täytyy köyhyytensä tähden

kärsiä, josta heidän kasvunsaakin lie-
novät saaneet kolkon ja karkian
muotonsa; hampaat valkiat ja lujat;
suun puoli virhetoim; mutta heidän
silmänsä ovat juuri ne, jotka eroit-
tavat heitä muista ihmisistä. Sillä
Mustalaisen silmässä on jotain erin-
omaista. Jos vaikka hänen hiuksensa
sekä ihonsa olisivat yhtä vaaliat
kuin jonkun Suomalaisen, käytök-
sensä ja käytäntensä yhtä vakainen
ja mahtava kuin oiva Espanjalaisen,
jospa vielä olisikin vaatetettu niin-
kuin joku ruhtinas, pappi tahi sota-
herra; niin totta kuitenkin, jos vaan
tarkasti katselit, Mustalaisen siksi
tunnat juuri hänen silmistänsä, niin
kauvan kuin ne vaan entisellensä
pysyvät. Ei hänen silmänsä ole
liian isot eikä pienet, upä muu-
takaan erinomaisempaa näy niiden

muodossa; mutta se kummallisesti
kolkokolta pistävä silmän luonti, sepä
se juuri ilmoittaa mitä rotua mies
on. Vaatteen parsi on heillä erityi-
nen eri paikoissa; mutta ryysyisenä
se useinkin tahtoo asuskella, "Kyllä-
hän heidänkin vaimoväki, niinkuin
muutkin muulloinkin, rakasteles ko-
reutta, jonkatalouden kokeekin hank-
kia itsellensä kaikellaisia korioita
vaatteita ja varsinkin suuria korva-
renkaita hopeasta ja jopa kullastakin,
mutta ruokottomuus ja liha ovat
useimmiten niin miesten kuin vai-
monkin alituiset seurakumppanit, mis-
sä ikänä maassa sitte pitäisivätkin
asuntoinsa.

Kaikilta kulmilla, missä Musta-
laisia vaan löytyy, kuuluu sama pu-
het heidän elatus-keinoistansa ja
muista askareistansa, nimittäin että.

ni kaikki paikoin ovat ihan
samallaiset. Hyvin harvassa niitä
löytynee, jotka maan viljelyksellä
täikka muulla todellansa vakinai-
sella työn teolla elatustansa että
muuta tarpeitansa itsellensä hank-
kivat. Ei semmoisiin moni rupia,
mutta kuljeskelemaan ympäri maan
kuntaa hevoishuutarina, varkaana,
petturina ja kaikellaisen konnuden
tekiänä, kas neitä on Mustalais-
selle meluiset askareet ovat. On
toki kuitenkin Mustalaisilla jotakin
kunniallisempaa työtä, nimittäin se-
ppän virkaa, jonkatähden v. m. Un-
kerin maalla on sananlaskuna: "niin
monta seppää kuin Mustalaistakin,"
vaikka eivät sinäkään sen parempia
kaluja saa aikaan, kuin hevosen keu-
kiä, nauloja, renkaita ja muuta so-
muska-kaluja, taikka paikkailivat

särkynytä kapineita. Lämpimäm-
missä maissa ovat he yli vuoden
liikkeillä yhdestä paikasta toiseen,
majailleen useimmat teltoissa, vuor-
ten-rotkoissa eli luolissa. Muuta-
milla on hevoiskonikin taikka aa-
sinsa, jolla kuljettavat vaimonsa, in-
lapsensa, telttansa sekä muut ka-
pinensa. Tultuansa johonkuun sopi-
vaan paikkaan, jonkun kylän eli kau-
pungin liikeiställä, asettaa Mustalain-
nen telttansa asinvalleen, sitoo hevo-
sensa johonkuun puehun syäskentä-
lemään ja oleskelee siinä gaita-
kuita viikkoja. Jos on sepän tarvis,
min kyllä työ pian toimeen tulee:
kivi alasimeksi, vähän palkeen ta-
pasta, vasara, hohtimet ja fiila,
millä sitä valmista saadaan. Mut-
ta si tuolla lailla kaikki aikaan
tule; tarvitaan muitakin elatus ksi-

naja, eikä olla'kaan mitten puut-
tessa. Hevoisten vaihtaminen, huijaa-
minen ja huusaaminen ovat van-
hudesta asti olleet Mustalaisten
mieluisinta askaroimista. Niissä
maissa joissa hevoiset taitavat olla
kaikon vuoden laitumella, kasvatta-
vat, myyvät ja ostavat he hevoisia,
ja välistä sillä tavoin rikastuvat-
kin; niin että joillakuilla on usiam-
pia kymmeniä hevoisia; mutta har-
vassa semmoisia pohatoita löyty-
ne. Yhtä vähän kuin muitakaan
oiva hevoishuijareita rehellisyys Mus-
talaistakaan hevoiskaupoissa huolit-
taa. Osaa hän saksilla ja maali-
ainsilla muuttaa varastetunkin he-
voisen muodon ja karvan, niin
ettei entinen omistajakaan sitä
omaksensa tunne, vaan monta
kertaa ostaa korkealla hinnalla ja

vasta jällestäpäin alkaa vanhaksi
tutuksi tunnustella.

Kerjuu, näpisteleminen, varkaus
ja ryöväyskin ovat ennen varsin-
kin olleet ja lienevät vielä nyt-
kin monessa paikassa Mustalaisten
elatuskeinona. Spaniassa syytetään
heitä siitä, että myrkyttävät taik-
ka muutoin turmelevat eläimiä,
sillä tavoin huokealla hinnalla
eli ihan ilman edestä saadaksem-
 niiden lihoja; jopa sanotaan hei-
dän muinoin varastaneen vähäisiä
lapsia ja mitä sitte myyneen
muualle; niinkuin olivat kerran
tekemällänsä väälle englantilais
oppineelle, nimeltä Satami Smith,
jonka varastivat kolmivuotisena;
mutta jonka enonsa takaa aja-
malla sai heidän käsistensä. —
On vielä yksi keino, jolla Musta-

lais akat itsellensä kyp^hottelivat
kauniit rahat, nimittäin p^ovaus
konsti, jota ovat hajottaneet aina
siitä asti kuin Europaan ilmause-
vat. Kuta vanhempi ja rumempi
akka, sitä taitavamaksi uskotaan
häntä julkaisemaan salaisuuksia
sekä tulevia asioita, varsinkin
naimisiin koskavia. Tuosta tule-
vasta naimiskaupastansa tietoa
saadaksensa, ei ainoastansa pi-
kat ja muut alhaisemmasta sää-
dystä p^ons viimeisetkin koppi-
kansa lihoon; mutta kuuluvat
myös naiset sääty-persoonainkin
seassa, e. m. Spaniassa ja Englan-
nissa, salamyykkää käyvän musta-
lais sukkoja tervehtimässä.

Uskon-opin asioissa ei Musta-
laisilla ole mitään todellista tie-
toa ja ovatkin niistä ihan huo-

lettomat. Herra Borrow, se ennen
mainittu oppinut mies, havait-
si Iranian Mustalaiset niin tistä-
mättömät Jumalasta ja hengelli-
sistä asioista, kuin järjellisen
ihmisen ikänä taitaa olla. Sen
vaan ho tuntuvat uskovan, että
siele kuoleman jälkeen muutte-
lehtee yhdestä eläimestä toiseen.
Kyllä hän kaikki tavoin koki
ohrättää heissä halua jumali-
suuteen kääntämällä heidän kiel-
leksi kappaleita evankeliumeista,
c. m. vertauksen tihlaaja pojasta,
sekä mitä heille selittämällä,
mutta sen hän pian ymmärsi,
että, vaikka muutamat heistä ja
varsinkin vaimot tarkasti kuunte-
livat hänen puheitaan ja näytti-
vät pitävän mitä huippaisina, se
sivät paljon liikuttaneet heitä,

vaan se oli heistä lystiä että heidänkin kieltänsä taidettiin miin puhua ja kirjoittaa. Ei kuitenkaan herra Borrow väsynyt työssään, vaan käänsi pyhän Raamatun kirjoja ja piti kokouksia heidän kanssansa, sekä neuvoaksensa hita että harjoitellaksensa itsiänsä puhumaan heidän kummalla kielellänsä. Olikin missä kokouksissa jotensakin väkää, mutta ei ollut heidän hartautensa paljon luottamista, sillä usiinkin häirähtivät he kaikellaisiin joutaviin ilveisiin. Muutamaan senkaltaiseen kokoukseen tuli kerran eräs hevois huijari, joka oli jostakin syystä märkästyksissä herra Borrowille. Hetken puhuttuansa Espankan kielellä Israelin lasten tilasta Egyptistä ja siihen verrattuansa mustalais-

ten nykyistä oloa otti h. Borrow
kynällä kirjoitetun kirjan ja luki
siitä heidän kielellänsä kappa-
leon p. raamatusta, Herran ruho-
uksen ja Uskon-tunnustuksen. Lo-
petettuaan katsoi hän ympärillen-
sä ja näki, että ihan kaikki
olivat vääntäneet kasvansa ja
julmasti karsastivat hänen pääl-
lensä, hevoishuujari kaikkein jul-
memmin, joka olikin saattanut
matkaan sen ilveen. Semmoista
se kansa on. — Tammassa pimry-
dessä ja huolimattomuudessa siihen
sa asioista lienevät mustalaiset
Englannissa ja Skotlannissa, vaik-
ke sanotaan taipuneiksi taika-us-
kaon. Niin Skotlannissa mustalaiset
melkein aina turvaavat sen pi-
täjään eli kylän pappiin, jossa
heillä on pääkortteerinsa, saadak-

senä lapsensa ristityiksi, ei sen
vuoksi että ymmärtävät taikka
huolivat siitä mitä kaston toi-
mitus merkitsee, vaan siksi että
uskovat pahan onnen vaudatta-
van mitä perheitä, joissa on
kastamattomia lapsia. Samasta
syytä käyvät he joskus kirkos-
sakin. He pölvittävät kuolliittensa
vaatteetkin. Ruumiita he varti-
oivat yöt päivät siihen asti
kuin ne haudataan ja sano-
vat että "perkele soittaa ruumiin
kelloa mille", jotka kuollessaan
tuntevat omantunnon soimauksia.

Mitä tähän asti olemme
puhuneet Mustalaisten olosta
ja olosta, koskee tosin erittäin-
kin ulkomaan Mustalaisia; mu-
ta luulisimme samat asiahan-
rat monelta kohdalla sopivan

meidänkin maassamme asuviin
Mustalaisiin. Nitä on niinkuin jo
alussa mainitsimme, Suomessa
voin 1,000:n hengen paikalla;
mutta harvat he lienevät, joilla
olisi todellisista vakinaista maan-
viljelystä eli muuta kelpo elatus-
keinoa; usiammat taitavat vielä-
kin oleksella melkein irtanaisel-
la ja liikkuvalla jalalla; vaikk-
ei maamme laatu ja ilmat sal-
li heidän yli vuoden vierolla
olla. Sentähden heidän täytyykin
laittaa itselleen jonkun torpan
tahi muun maan mukaan koti-
paikaksi; mutta tuo vaan lie-
nes nimeksi ollut; koska vielä
joku kymmenen vuosi takaperin
nähtin Mustalaisia, varsinkin
ylimäissa, suurissa parveissa kul-
jiskelevan talosta taloon ja mau-

kuttamisellaan sekä kättämisellään
kaikkia mikä silmäin hyvältä
justi parovan arvovät pahaan
pukahkaan; lienevähkö sitten kai-
kin paikoin, semminkin syrjä-
taloissa, kaikista kysymes lupaa-
kaan otollon. Niimms aikoina
asiasta annetut korkian esivallan
säännät ovat kaikki suuresti
hälvöntänsä tätä Mustalaisten
kiertämistä ja koiruutta, koska heis-
tä usioissa paikoissa rantamail-
la enään si tiedetä paljo mitään,
mutta kaupunkissa ja muutoin
markkinoilla tavataan heitä vielä-
kin paraina vikaaraina hevois-
vaihtuksissa, varkauksissa ja
muissa konnaan töissä, joita he
totta muutoinkin harjoittavat, kuin
vaan sopivaa tilaa on, minkuin
se siitäkin havaitaan, että kir-

koissa julkisesti perään kuulutettuin
karkurien seassa useimmiten löytyy
joitakuuta Mustalaisia.

Lopuksi pranssin tähän pari
kertomusta, jotka koskevat Skottlan-
nin Mustalaisia. - Yetholman kyläs-
sä on Mustalaisilla ollut varhais-
ta ajoista asuntonsa, josta sitten
tuotostakin lähtevät matkoille
ja kaikellaisille retkille, jotka
siväät aina lions juuri kunnial-
listi eikä huvallistakaan. Heillä
on päämiehensä, jota kutsutaan
muka kuningaksi. Tammoinen ku-
ningas oli heillä kerrankin, nimeltä
Wilhelmi, jota jonkun kaulavian
tähdän tavallisesti kutsuttiin vino-
kaula Wilhelmiiksi. Hän oli kylän
papin lähimmäisen naapuri, ja
kuin heillä aina oli hyvä sopu
keskenänsä, ei papilla ollut Musta-

laisista vähintäkään haittaa.
Kerran oli pappi kyläilemässä mu-
tamassa ulommalla olevassa pu-
tājäässä, josta hän palasi ratsa-
stain, mutta pimiällä skeyi ou-
dolla tiellä eli karja-poluks, joka
meni tihien metsän läpi. Si-
lä oli muuan autio paimen-ko-
ta, jota ylessen luultiin mainio-
si kunnutusten pesäksi. Ei pappi-
tosin paljon semmoisista luutoista
huolinut eikä kööpelitäkään pel-
jännyt; mutta jopa vähän säpsä-
tti, kuin tultuansa kotaa lähem-
mä näki julman naaman tirkis-
televän reanun takaa, joka oli
pantu kodan oven riyälle ja sitä
paitsi pensaista kuuli kummallista
liikettä sekä kuiskutusta. Ei ollut
papilla kauvan aikaa arvelta mu-
ta" tuo olisi, emmekuin miss saa

mun takaa hyppäsi tielle, tart-
tui hevosen suitsiin ja vaati
rahat pois. Kaikka oli pilkko pi-
miä, tunsikin kuitenkin pappi mie-
hen kolkosta äänestä sekä suu-
rusta mustasta päästä, sen ei
olevan kennekään muun, kuin
likimmäisen naapurinsa, vinkau-
la Wilhelmin ja sanoi tavallisel-
la tasajalla äänellään: "Wilhelmi
rakas, olttako te se? Ette totta
kaikei todella minua noin pu-
huttels: ettikä suinkaan siihen
määrään unohtans hyvän naa-
purin velvollisuutta että tahtoisit-
te ne vähät rahat, joita minun-
la on myötäni." — Jumala var-
jelkoow, herra pastori, vastasi Wil-
helmi, päästäin hevosen suitsit ja
sivaltain lakin päästään. Kuka
jumkeli taisi uskoa teitä täällä

tapaavansa. Alkäät ollenkaan mi-
nua peljätkö; en kaiken Savilak-
son kullun tähden tahtoisi kos-
kea hiuskarvaakaan päässänne-
si vaatteenne helmaa. Minä toi-
vov että tämän asian tähden
saata minulle mitään vähinkö,
kyllä minä teidät oikealle tie-
lle ohjaan. Ei tämä tie ole juuri
hupasta, mutta ettehan te pelkää
kuolleita ja kyllä minä pidän
huolen ettäivät olavät teitä häit-
taa." Niin johdattikin Wilhelmi
papin sieltä ja oli siitä lähtien
koko tästä asiasta mitään tietä-
vinään, papille hyvä naapuri, jota
vastaan si pappikaan puoleltaan
virkamut mitään koko sikasta
minkäuvan kuin vinokaula Wil-
helmi oli jossa.

Toinen samallaan Mustalaisten

kuningas oli Willie Marshal. Hän
oli noin 120:n ajastajan vanhaksi,
ja totta näin pitkällisen elämän
ajalla kaikellaisia toimittikin; vaikk
ivät liene olleet juuri aino niin
kiitettäviäkään. Seitsemän kertaa oli
hän ruvennut sotapalvelukseen, mut-
ta yhtä monta kertaa karannut;
samaten kolme kertaa meri-palveluk-
sesta. Laillisesti oli hän ollut naimi-
sissa 17. a kertaa; mutta jo yli 100:n
vuoden vanhana ollessa ilmauri hä-
nelle lapsia syrjästäkin. Tämä Wil-
lie tapasi kerran maantietä miehen,
jonka rahoja ja muita varoja hänen
teki mieli saada omaksensa; jo hel-
posti ymmärtäin, ettei mitä hänelle
hyvällä annettaisi, rupesi hän vä-
kisin ottamaan; muttei saanut il-
man kovaa tappelua, josta hänel-
tä putosi lakki päästä. Niin,

peljätön muita tulevan paikalle,
täytyi hänen saaliineensa pötkiä
pakoon, eikä muistanut lakkiaan
maantieltä ottaa. Muuan rebelli-
nen talonpoika sattui kohta sen
perästä matkustamaan samaa koi-
taa, ja nähdessänsä lakin maan-
tillä laskusi hevoisen selästä, oi-
ti lakin ja, pahaksi onneksen pi-
ti päähänsä. Samassa tuli ryöstet-
ty mies, jonka nimi oli Bargally,
apuväen kanssa ja tunteissansa
lakin syytti talonpoikaa ryöstäjäk-
seen sikäi panetti kiini. Asiasta
pidettiin kävijät; talonpoika, joka
oli tuttu kunnialliseksi ja mihteet-
tomaksi mieheksi, koki kyllä puo-
lustaa viattomuuttansa; mutta tu-
onneton lakki oli häntä sorto-
massa, koska Bargally vanhoi se-
samaksi, joka oli ryövärin päässä.

ja hän sekä muut virvaatmiehet
todistivat, talonpojan olleen samalla
paikalla, kussa rikos tapahtui, sa-
malla lakilla päässäänä. Talon-
pojan asia alkoi näkää kummal-
ta, ja tuomarikin rupesi eperoimaan
häntä syyvääksi. Mutta oli kä-
räjä-huoneessa sekin, joka aika-
hyvin tiesi, kuka pyöväriä oli
ollut ja kuka ei. Se oli Willis. Kuin
talonpoika raiska oli näin kovas-
sa ahingossa, astui Willis stukyn-
tien lähelle sitä paikkaa, jossa
Bargally seisoi, sivalsi lakin kärä-
jä-pöydältä, pani päähänsä, katsoi
vihaisesti Bargallya silmiin ja tui-
malla äänellä sanoi: "Herra, kat-
sokaat minun päälleni ja sano-
kaat valanne päälle kuin giuri-
vannoitte, enkö minä ole se, joka
nykyjään ryästi tättä rahat

maantillä." "Lämmästytneenä" sanoi
Bargally: "Niin onkin, te se juri
olettakih." Siihen Willis naurahtain
lausu: "Nyt te, hyvät herrat, näette
minkälainen muisti tuolla herralla
on; hän vannoo jokaisen syytäki,
jolla vaan näkee tuon lakin olevan,
jos te itse, herra tuomari, panisitte
sen päähänne, niin hän teitäkin,
armollinen herra syyttäisi tästä
ryöstäys-asiasta. "Kaikki julistivat
nyyt talonpojan syyttömäksi." Sillä
tapaa hän viehkaasti päästi ta-
lonpojan pahasta pulmasta, eikä
hänellä itsellään ollut siinä mi-
tään hätää; sillä vaikka Bargal-
ly kovasti penäsi että Willis se
oikia ryöstäjä olikin, ei kuitenkaan
kukaan onvään kuunnellut eikä us-
konut hänen puhettansa. — Sillä
aikaa kuin Willis oli talonpaikaa

auttamassa, ei hänen akkansakaan
tahtonut joutilasma olla, vaan rat-
koi kaulustan tuomarin päästys-
vaatteesta; mutta ei ollutkaan hä-
nellä sen parempaa onnea, kuin
että tavattiin siinä työssä, ja se-
kä sen että muitten samallaisten
tekoiv tähden tuomittiin viettä-
vi muitten pahantekijöin kanssa
Uuteen Englantiin, kusta ei kuule-
sinä ikänä palanneen.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and mostly illegible due to fading and bleed-through. Some faint words are visible, including "Lieber Herr", "Guten Tag", and "Mit freundlichen Grüßen".

